

Nyelvápólás

Kókay Károly

Ez hatásadászat, ez a nagyhangú pompáskodó beszédmód karöltve jár a korunkbeli nagyzással...

Kosztolányi Dezső kiváló író és költő így vélekedik: „Néhány évtizeddel ezelőtt egy fonák és nyegle nyelvújítás kezdődött, mely magyar szavainkat angolokkal, franciákkal, németekkel, latinokkal helyettesítette”.

Most ősi szavaink is idegenné vedlenek.

Azt kérdezik, miért látunk oly nagy veszélyt az ilyen szavakban, miért küzdünk ellenük? Elsősorban elrútítják, *felemássá és korcsossá teszik nyelvünket*... A mi finn-ugor nyelvünkkel nem szerülnék az ő szavaik. Nem gazdagodást jelentenek, hanem szegényedést.

Az idegen szavak nemcsak afféle külső szépséghibák, nemcsak pörsenések a nyelv testén. Belső betegsége vallanak.

Ha kerüljük és irtjuk őket, akkor magát a belső betegséget is kezeljük, mert a renyhe nyelvalkotó ösztönt munkára serkentjük. Ha nem törődünk velük, akkor az ártatlannak látszó pörsenések befelé is behatolhatnak, általános vérmergezést is okozhatnak.

Ne használjuk őket fölöslegesen, mikor helyettük seregestül akadnak különb, kifejezőbb szavaink... Aki pl. a fantasztikus magyar megfelelőjét keresi, egész bőségszerűt talál maga előtt... Állítólagos szegénységünk mögött voltaképp gazdagság van.

Mostani nyelvi betegségünknek gyökere az, hogy idegen nyelven gondolkozunk. Magyarul kell gondolkoznunk... Az olyan zagyva nyelvnek, amelynek szókincse idegen szavaktól tarkáll, mondatlüzése napról-napra satnyul, csak kevés tartóereje van... Aki szavait fokozatosan idegennel cseréli ki: *az nemzetközi kevéreknelyvet* teremt magának.

Aki pedig csak ragadós rossz szokásból, a hatás mérlegetése nélkül kártékonykodott, azt hogy komolyan ragaszkodik nyelvünk tisztaságához, csak tettekkel bizonyíthatja be. Elsősorban azzal, hogy a saját beszédéből, írásából kiirtja az idegen szavakat, aztán hozzátartozóit, ismerőseit is meggyőzi ennek szükségességéről.

(Vége).

Felkérjük munkatársainkat, hogy a kéziratokat legkésőbb 20-ig küldjék be.